

ville have baade i Pose og i Sæk, og min Opgave med disse Spørgsmaal har kun været at faa konstateret — for det mener jeg, det er heldigt at faa konstateret —, at der altsaa virkelig her viser sig en Griskhed overfor Statskassen, som jeg ikke synes er særlig flatterende for Folk, der sidde med saa høje Pensioner, som Tilfældet er her.

Finansministeren (Brandes): Jeg vil kun meddele det ærede Medlem, at den Skrivelse, hvori Meddelelsen afgik til de to Herrer, er af 29. Maj 1909 og altsaa ikke afsendt under den nuværende Finansminister. Fra forrige Maj have altsaa de to ærede Herrer ment, at den Aarpenge var dem sikret, og det kan maaske derfor siges endnu stærkere, end jeg har sagt det, at de have ment at have en sikker Udsigt til, at denne Aarpenge skulde vedblive.

Leth Espensen: Det er nærmest en Udtalelse fra det ærede Medlem for Storeheddinge (J. Andersen), der giver mig Anledning til at tage Ordet. Han sagde for lidt siden, at han holdt ikke af det Ord: lokalkendt; han vilde hellere sige, at han ikke var lokalinteresseret ved Hinnerup Station. Jeg tror nu, at det er ingen Skavank at være lokalkendt, og med Hensyn til at være lokalinteresseret har jeg paa Fornemmelsen, at det ærede Medlem er lige saa lokalinteresseret som de andre Herrer, der have talt. I hvert Fald har jeg den Fordel eller, om det ærede Medlem vil, den Skavank at være lokal kendt, men jeg har ikke Spor af lokal Interesse i Sagen.

Jeg synes, at det ærede Medlem egentlig leverede et Argument for at beholde Stationen, hvor den er. Sikkert ufrivilligt, men sagde gjorde han, at det, der skete dernede, var, at hvis man lader Stationen blive, hvor den er, er der nogle paa den Side, der tjene Penge derved, og flytter man den over paa den anden Side, er der nogle paa den anden Side, der skulle tjene Penge. Hvis det er Tilfældet — hvad jeg for Resten ikke er helt sikker paa —, er det ganske uretfærdigt at flytte Stationen over paa den anden Side. De forholdsvis faa Folk der have købt deres Ejendomme for mindre Beløb, nogle have faaet deres Prioriteter billigt, som der siges af det ærede Medlem, altsaa de have faaet, hvad de have købt, og nu komme de og ville have, at man skal flytte Stationen over til dem og give dem en Sum. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har

tænkt, at han skulde praktisere Georgeisme her, det skal jeg ikke komme ind paa, men i hvert Fald er jeg klar over, at de fleste ville ræsonnere som saa, at hvis det anførte skulde være et væsentligt Argument for at flytte Stationen, maa vi hellere lade Forholdene blive, som de ere. For give vi noget til dem paa den Side, hvor Stationen skal flyttes hen, tage vi noget fra dem paa den Side, hvor Stationen nu ligger. Jeg kan overhovedet ikke tænke mig, at de, der ville flytte Stationen, have saglige Grunde derfor.

Det er nemlig, som det saa tidt er blevet sagt, den aldeles overvejende Del af Landbefolkningen i vide Kredse, som ønsker og som har Fordel af, at Stationen bliver liggende, hvor den er, medens der derimod er en lille Klat Folk, der har købt deres Huse billigt paa den anden Side, der gerne vil have Stationen flyttet, og endvidere nogle Spekulanter, som have købt nogle Jorder derovre, da de hørte, at Stationen skulde flyttes. Det er ikke det, man kan kalde saglige Grunde for at flytte Stationen, nej, men der er, som den ærede Minister sagde, en anden Grund dertil, og jeg kan i Øjeblikket ikke se, at der er nogen anden. Det er den økonomiske. Det maa være Mening, at man kan indrette sig noget billigere ovre paa den anden Side af Banelinien, og det tør jeg ikke sige noget om. Jeg antager, de Herrer sagkyndige have regnet det saadan ud, at man kan stole paa, at det ogsaa vil blive noget dyrere at blive, hvor man er, og naturligvis er det et Argument, der vejer noget. Men det forekommer mig, at vore Jernbaneautoriteter i den sidste Tid ere blevne — ja, det kan maaske lyde mærkeligt, naar jeg siger det — næsten for bange i visse Tilfælde for at give Penge ud. Jeg har lagt Mærke til, at særlig naar der har været Tale om, at Beboerne ved en Station kunde have stærk Interesse af, at en Udgift blev afholdt, er Jernbanebestyrelsen ved adskillige Forhandlinger fremkommen med dette: Det bliver nogle Tusinde Kroner dyrere! Det er for den Hovedsagen. Om der kommer lidt mere eller mindre Trafik til en Station derved, at der spares noget, og om det overhovedet generer Beboerne, det skænker man ikke en Tanke, og det maa dog være et ret væsentligt Hensyn, at man tænker paa at tilfredsstille de Egne, hvor Bænerne findes. Men naar man er saa omhyggelig med disse Smaapenge, som jeg vil kalde dem, har jeg paa Fornemmelsen, at der deri ligger noget af et Ønske om